

GARETH BALE

Frank Worrall

Gareth Bale

DE BIOGRAFIE VAN DE MAN
VAN € 100.000.000

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2014

© 2014 Frank Worrall
© 2014 Uitgeverij Carrera, Amsterdam
Oorspronkelijke uitgave John Blake Publishing Ltd, Londen
Oorspronkelijke titel *Bale: The Biography of the 100-Million Man*
Omslagontwerp Riesenkind
Omslagbeeld AFP Photo/Gerard Julien
Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 1983 6

NUR 491

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Books bv.

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1984 3

Dit boek is opgedragen aan Steven Gordon,
een trouwe Tottenham-fan en een trouwe vriend.

INHOUD

- 1 Mijn linkervoet 9
  - 2 Hot in Tottenham 20
  - 3 Meesterlijk op de vleugel 29
  - 4 Een bijzonder geval 45
  - 5 De tornado van Tottenham 63
  - 6 Bale versus Giggs 73
  - 7 Inter-ren! 89
  - 8 Het rode gevaar 105
  - 9 Taxi voor Maicon 115
  - 10 Een onstuitbare opmars 126
  - 11 Baas boven baas 138
  - 12 Dubbel zo goed 149
  - 13 De prins van Wales 168
  - 14 In de voetsporen van legendes 189
  - 15 Goedgekeurd door Kenny Dalglish 211
  - 16 Het nieuwe jaar inluiden 235
  - 17 Speler van het jaar 252
  - 18 De man van honderd miljoen 267
- Dankwoord 283
- Bronvermelding 285

Mijn linkervoet

Hij begon niet te mokken toen de gymleraar de nieuwe regel uitlegde. In plaats daarvan holde de dertienjarige jongen het voetbalveld op en nam hij zich voor toch de beste te zijn. Niet alleen vandaag, op school, maar als zijn droom werkelijkheid werd, in de nabije toekomst, ook als profvoetballer. Een paar minuten later liet Gareth Bale zien waarom die droom weleens werkelijkheid zou kunnen worden. Hij werd omringd door zijn jonge teamgenoten nadat hij een doelpunt had gemaakt met zijn rechtervoet. Toen hij na afloop van het partijtje het veld verliet, schudde hij de hand van de gymleraar, die hem kort tevoren had verboden tijdens de gymles zijn linkervoet te gebruiken, omdat 'die zo goed was dat het oneerlijk was voor de anderen'.

Wat Gareth betrof had zijn leraar hem een dienst bewezen, want nu kon hij zijn zwakkere rechtervoet trainen en kon hij hopelijk uitgroeien tot een echte allrounder. Zo gedreven was het wonderkind uit Wales al op die jonge leeftijd.

'We moesten speciale regels voor hem opstellen,' legde Gwyn Morris, hoofd van de sectie Lichamelijke Opvoeding aan de Whitchurch High School in Cardiff, jaren later uit. Hij was degene die Gareth verbood zijn linkervoet te gebruiken. 'Tijdens een normaal partijtje mocht hij de bal steeds maar één keer aanraken en mocht hij nooit zijn linkervoet gebruiken. Als we die regels niet hadden ingesteld, was hij iedereen voorbij gehold. Dit was de enige manier om ervoor te zorgen dat de andere kinderen ook een kans maakten.'

Gareth Bale werd op 16 juli 1989 in Cardiff geboren. Zijn vader, Frank, was voor zijn pensioen conciërge op een school en zijn moeder werkte als office manager bij een advocatenkantoor. Zijn drie jaar oudere zus Vicky is juffrouw op een basisschool in Wales. Zij was al van jongs af aan een van zijn grootste fans en steunde zijn voetbalcarrière vanaf het prilste begin. Toen Gareth veertien was, ging ze samen met hun ouders vaak mee naar Southampton om zijn trainingen bij te wonen.

Gareth ging naar de Eglwys Newydd Primary School in Whitchurch en vervolgens naar de middelbare school in dezelfde nette buitenwijk, drie kilometer ten noorden van het centrum van Cardiff. Op Eglwys Newydd trok de achtjarige Gareth voor het eerst de aandacht van voetbalprofessionals.

Rod Ruddick van de jeugdopleiding van Southampton FC in Bath zag Gareth spelen in een jeugdteam met de naam Cardiff Civil Service in een minivoetbaltoernooi in Newport. Later zei Ruddick hierover: 'Zelfs toen al, op die jonge leeftijd en hoewel hij nogal klein van stuk was, zag ik dat Gareth een speciaal geval was. Het was minivoetbal op een klein veld, met zes spelers per team, maar Gareth stak met kop en schouders boven alle andere spelers in dat toernooi uit. Ik ging naar allerlei wedstrijden en toernooien in Zuid-Wales om talent te spotten, maar zo iemand als hij had ik nog nooit gezien. Zelfs toen al vloog hij langs de spelers op de linkervleugel en maakte hij veel doelpunten.'

Ruddicks vermoeden dat Gareth verdedigers altijd te vlug af zou zijn, werd bevestigd toen hij hem later als tweede zag eindigen op de 50 meter sprint voor kinderen onder de elf tijdens een scholentoernooi in Wales.

Gareth groeide op in een gezin van sportfanaten. In zijn eigen woorden: 'Mijn vader was altijd bezig met sport en mijn moeder toen ze jonger was ook, net als mijn zus. Ik trad gewoon in de voetsporen van de familie. Mijn vader speelde zowel rugby als voetbal.' Zijn vader was ook vaak op de golfbaan te vinden, ter-

wijl zijn oom, Chris Pike, Gareth als voorbeeld diende door profvoetballer te worden bij Cardiff City. Gareth was pas drie toen hij al met zijn vader naar Ninian Park ging om Chris te zien spelen. Pike bleek een uitstekend voorbeeld te zijn, want in 1992, het jaar waarin Gareth voor het eerst met zijn vader op de tribunes te vinden was, was hij de topscorer van Cardiff.

Gareth groeide op in een stabiel en degelijk gezin. Hij was een gelukkig kind en bracht de meeste vrije tijd door met balletjes trappen voor de deur van het bescheiden rijtjeshuis waarin het gezin woonde. ‘Iedereen die we kenden, woonde bij ons in de buurt. Mijn beste vriend Ellis woonde achter ons. Als ik terugdenk aan mijn jeugd was ik meestal in de achtertuin of in het park met vrienden aan het voetballen, of hingen we gewoon een beetje rond, zoals kinderen doen,’ zei hij vaak.

Hij was in allerlei sporten geïnteresseerd en blonk ook uit in rugby, hockey en hardlopen, maar voetbal had altijd de hoogste prioriteit. ‘Ik was al gek op voetbal toen ik drie was,’ gaf Gareth toe. ‘Ik wilde altijd met mijn vader naar het park om te oefenen. Voetbal was het enige wat telde, en voor zover ik weet ben ik altijd linksbenig geweest.’

‘In de gewone vakken op school was hij niet de beste, maar met voetbal blonk hij uit. Hij was zeker de beste van de school en de beste speler die ik ooit van dichtbij heb meegemaakt,’ zei Carl Morgan, een voormalig klasgenoot. ‘Hij bofte dat hij zo gestimuleerd werd door zijn familie. Zijn vader stond hem altijd langs de lijn aan te sporen en bracht hem altijd naar wedstrijden. Het was een heel hechte familie en Gareth kreeg alles wat hij nodig had, ook al hadden ze het niet erg breed.’

Op zijn veertiende ging Gareth naar de jeugdopleiding van Southampton, en ook naar de dependance in Bath. Zijn vader bracht hem altijd overal naartoe. Later erkende Gareth dat hij in dat opzicht veel aan hem was verschuldigd: ‘Mijn vader was er altijd. Hij is mijn held, mag je wel zeggen. Ook al moest hij werken,

dan nog had hij alles voor mij over. Niemand heeft een grotere rol in mijn leven gespeeld dan hij.'

12 Gareth liet al op jonge leeftijd blijken een perfectionist te zijn. Als alle andere jongens al gedoucht hadden en weg waren, stond hij nog urenlang in zijn eentje te oefenen om zijn techniek te verbeteren. Dat was een eigenschap waar Britse voetballers pas zes jaar eerder mee bekend waren geraakt dankzij de overstap van Éric Cantona naar Manchester United. Tot 1996 gingen Britse voetballers direct na de training naar huis. Maar in Old Trafford begon iets te veranderen toen jonge spelers als Ryan Giggs en David Beckham de Fransman Cantona nog zagen oefenen toen zij al in hun auto's sprongen.

Beckham vertelde later dat dit 'hem de ogen had geopend'. In het vervolg maakte hij er een gewoonte van om na de officiële training met de Franse meester op het veld te blijven en van hem te leren. Cantona hielp David zijn techniek te verbeteren en moedigde hem aan zijn vrije schoppen te perfectioneren. De resultaten spraken later voor zich.

Toen Gareth in 2002 als nieuwkomertje in de opleiding van Southampton nableef om verder te trainen, was dat dus niet echt nieuw meer, maar het was zeker nog niet vanzelfsprekend. 'Ik zag Gareth voor het eerst spelen toen hij dertien was. Hij speelde toen op de linkervleugel en was geweldig met zijn linkervoet. Herhalen is de beste manier om je te verbeteren. Hoe vaker je iets herhaalt, hoe beter je wordt, en vaak zag ik Gareth in zijn vrije tijd de ene na de andere vrije schop nemen,' aldus de Fransman Georges Prost, de voormalig technisch directeur van de opleiding van Southampton. 'Dankzij al dat oefenen leerde hij de bal nauwkeurig te plaatsen en ging hij in zichzelf geloven. Nu neemt hij een vrije trap met enorm veel zelfvertrouwen. Hij heeft een prachtig ritme en een prachtige techniek.'

In de tijd dat Gareth op de jeugdopleiding van Southampton zat, was hij kamergenoot van een andere jongeman die later be-

roemd zou worden: Theo Walcott. De twee waren zelfs van plan samen een appartement te kopen, maar in januari 2006 verliet Walcott de club om voor Arsenal te gaan spelen. Gareths moeder Debbie vertelde aan de *Sun*: ‘Ze waren van plan samen een tv en een flat te kopen, maar toen verhuisde Theo naar Arsenal. Theo pikte vaak Gareths aftershave voor hij zijn vriendin Mel Slade ontmoette.’

De meeste mensen van de opleiding dachten dat Walcott de grootste ster van de twee zou worden. Hij was erg snel en had een goede balbeheersing en techniek. Ook leek hij de fitste van de twee te zijn. Zelfs op jonge leeftijd had Gareth vaak te kampen met blessures en conditieproblemen. Ook maakte de leiding zich zorgen over zijn lengte. ‘Hij was toen een stuk kleiner,’ aldus een bron die dicht bij de club staat. ‘En hij was erg verlegen. Het was een hele klus om hem uit zijn schulp te laten kruipen en wat groter en sterker te laten worden. Maar uiteindelijk is het gelukt. Hij werd zwaarder en langer en langzaam werd duidelijk dat hij alles in zich had om een grote ster te worden.’

Er waren wel ernstige twijfels geweest. Later zou blijken dat toen Gareth vijftien was, Southampton zich had afgevraagd of hij überhaupt wel profvoetballer kon worden en zelfs had overwogen hem weg te sturen. ‘Van zijn veertiende tot zijn zestiende had hij de ene groeispurt na de andere en dat ging ten koste van zijn snelheid en kracht,’ legde Ron Ruddick uit. ‘Hij had het in die periode erg moeilijk, want hij kampte ook nog eens met een paar blessures. Maar dankzij zijn doorzettingsvermogen wist hij zich erdoorheen te slepen. Sommigen twijfelden of hij wel mocht blijven, maar ik heb me dat geen moment afgevraagd. Al vanaf jonge leeftijd had hij iets bijzonders, dat kon je duidelijk zien.’

Gareth ontkende zijn problemen niet. ‘Toen ik veertien was, had ik zulke hevige groeipijnen dat ik bijna moest ophouden met voetballen. Eerst was ik nogal klein, maar opeens schoot ik omhoog. Mijn rug groeide scheef en ik kon niet goed rennen.’ Ga-

reth verliet echter de middelbare school in de zomer van 2005 met een tien voor Lichamelijke Opvoeding op zijn lijst. Tijdens zijn laatste schooljaar kreeg hij een prijs voor zijn bijdrage aan de sport van de sectie Lichamelijke Opvoeding. Tijdens de uitreiking zei gymleraar Gwyn Morris: 'Gareths motivatie en overwinningsdrang zijn ongelooflijk, en hij heeft zowel het karakter als het talent om zijn persoonlijke doelen te realiseren. Hij is een van de meest onzelfzuchtige mensen die ik ooit als leerling heb mogen hebben.' Het was een prachtig compliment van een van de eerste mentors van een jongen die, al was hij misschien niet de beste leerling van de school, Whitchurch High toch zeker op de wereldkaart van de beroepssport heeft gezet. Gareth is het juweel in de kroon van Whitchurch. Hij is hun beste leerling ooit op sportgebied en zeker hun beroemdste. Voor hij van school ging, won Whitchurch mede dankzij Gareth een trofee waarmee de school in Cardiff kon pronken: de Cardiff and Vale Senior Cup.

Zijn doorzettingsvermogen en onverwoestbare vastberadenheid om te slagen bij Southampton FC zouden korte tijd later ook resultaten opleveren. Mensen die hem goed kennen, zeggen vaak dat de belangrijkste wedstrijd in zijn leven niet de wedstrijd tegen Inter Milan in 2010 was, waarmee hij internationale bekendheid verwierf, maar een wedstrijd tussen B-junioren in januari 2005, toen hij voor Southampton de sterren van de hemel speelde tegen Norwich. Na een reeks blessures werd aan hem en zijn ouders duidelijk gemaakt dat hij nu moest presteren, of anders de gevolgen zou ondervinden. Daarmee werd bedoeld dat hij dan van de jeugdopleiding bij de Saints af moest, en misschien wel op de mestvaalt van de voetbalgeschiedenis zou belanden.

Nu hij zo beroemd is, is het bijna ongelooflijk dat hij toen zo dicht langs de rand van de afgrond scheerde en dat zijn carrière al bijna afgelopen was voor hij goed en wel op gang was gekomen. Gelukkig speelde hij briljant, vloog hij over de linkervleugel en verpletterde hij het arme Norwich met behulp van zijn vriend

Walcott, die in de eerste helft al een hattrick scoorde in de wedstrijd die eindigde in 5-1.

Gareth, toen pas vijftien jaar, was nu op de goede weg. Het verbaasde dan ook niemand dat hij 15 maanden later, op 17 april 2006, toen hij 16 jaar en 275 dagen oud was, de op een na jongste speler ooit van Southampton werd (Walcott was de jongste) door zijn debuut te maken in een wedstrijd tegen Millwall die met 2-0 werd gewonnen.

15

Gareth was overtuigend in deze wedstrijd, die de toenmalige trainer George Burley als een mooie kans beschouwde om de jonkies eens flink op de proef te stellen, want de wedstrijd was niet erg belangrijk voor de Saints. Gareth had het echter niet makkelijk. Millwall vocht met de moed der wanhoop tegen degradatie, maar na doelpunten van Kenwyne Jones en Ricardo Fuller degradeerden ze van de Championship naar League One.

Na de wedstrijd sloeg Burley zijn arm om Gareth's schouders en zei hij dat hij een goed debuut had gemaakt. Burley: 'We hebben in de afgelopen paar wedstrijden kwaliteit laten zien en dit was een mooie kans om jonge spelers hun vuurdoop te geven.' Later voegde hij daar nog aan toe: 'Ik was erg tevreden over het debuut van de jonge Gareth. Hij stond zijn mannetje en was zelfverzekerd. Hij gaat een grote toekomst tegemoet in het voetbal. Daarover bestaat geen twijfel.'

Het seizoen 2005/2006 was al bijna voorbij, maar Gareth kreeg nog een kans om te spelen voordat het doek viel, twee weken later in een thuiswedstrijd tegen Leicester, die ook met 2-0 werd gewonnen.

In het volgende seizoen was hij veel vaker in het heetst van de strijd te zien. Hij speelde in totaal 43 wedstrijden waarin hij vijf keer scoorde. Al tijdens de openingswedstrijd van het seizoen tegen Derby deed hij zijn invloed gelden. Hij maakte meteen een doelpunt en de wedstrijd eindigde in 2-2.

Dat doelpunt kwam na 62 minuten en was het resultaat van

wat later bekend zou komen te staan als 'het handelsmerk van Bale': een vrije schop die de Saints terugbracht in de wedstrijd nadat ze in de eerste helft door Seth Johnson op achterstand waren gezet.

16

Dit ging niet onopgemerkt voorbij aan de officiële website van Southampton, www.saintsfc.co.uk. Daarop waren al vroeg in de wedstrijd lovende woorden over Gareths inzet verschenen. 'Hij dringt goed naar voren over de linkervleugel,' schreven ze, en toen hij zijn eerste professionele doelpunt maakte: 'De Saints brengen de score verdiend in evenwicht dankzij de eerste Premier League-goal van Gareth Bale, slechts drie weken na zijn zeventiende verjaardag. En wat een schitterend doelpunt! Dit is pas zijn derde profwedstrijd, maar hij heeft zowel het zelfvertrouwen als genoeg overwicht om deze vrije trap op te eisen. Hij werd op 23 meter van het doel gegeven, iets rechts van het midden, een ideale plek voor een linksbenige speler. Gareth eiste de bal op tegenover vrije-trapspecialist Skácel en liet hem prachtig in de rechterbovenhoek van het doel krullen. De Saints zijn terug in de wedstrijd...'

Gareth deed er nog een schepje bovenop door in zijn volgende wedstrijd opnieuw een doelpunt te maken, in de 61ste minuut van de thuiswedstrijd tegen Coventry City die in een 2-0-overwinning eindigde. Dit doelpunt maakte hij een minuut eerder dan de goal in Derby.

Daarna moest hij tot november wachten op zijn volgende goal, in het 1-1-gelijkspel tegen Sunderland. Zijn doorslaggevende trap in de laatste minuut van die wedstrijd bespaarde de Saints een nederlaag. De BBC vatte de wedstrijd als volgt samen: 'Bale maakte een prachtig doelpunt vanaf de rand van het strafschopgebied. De bal leek Steve Caldwell te raken voor hij langs Darren Ward ging. Southampton beheerste de wedstrijd, maar was tot Bale's doelpunt steeds op Ward gestuit, die de ene na de andere bal redde, tot grote frustratie van de uitspelers.'

Burley, de trainer van de Saints, zette Gareth niet speciaal in het zonnetje toen hij de wedstrijd analyseerde, maar het was overduidelijk dat het wonderkind uit Wales grote indruk begon te maken. Dat bleek uit opmerkingen van Burleys collega bij Sunderland, de ondoorgrondelijke maar legendarische voormalige aanvoerder van Manchester United, Roy Keane. Hij zei: 'Het was teleurstellend dat we zo laat in de wedstrijd nog een tegendoelpunt moesten incasseren, maar we speelden een stuk beter dan vorige week in Norwich. We hebben verloren, maar dat is voetbal. Dit was de enige manier waarop ik dacht dat ze langs Darren Ward konden komen. De laatste voor wiens voeten je de bal wilt zien, is Gareth Bale. Hij is een geweldige speler.'

17

Het was een veelzeggend compliment van iemand die zelf als voetballer iedere prijs en eervolle vermelding had gewonnen die er nationaal en internationaal te winnen was. Als iemand wist hoe een toekomstige ster eruitzag, dan was het Roy Keane.

Terwijl Kerstmis 2006 in aantocht was, scoorde Gareth ook tijdens de in een 4-2-overwinning eindigende wedstrijd tegen Hull City en in de wedstrijd tegen Norwich, dat met 2-1 werd verslagen. Het doelpunt in Hull maakte duidelijk waarom Gareth zowel beroemd als gevreesd begon te worden. Tegen zijn kanonschot vanaf de 23 meter-lijn was de keeper kansloos. Deze overwinning was de laatste nagel aan de doodskist van Hull-trainer Phil Parkinson, die toch al zwaar onder druk stond en de week daarop moest vertrekken.

Het doelpunt dat Gareth tegen Norwich maakte, dit keer vanaf 27 meter, was al even bijzonder. Ook nu sprak de tegenstander zich weer in lovende bewoordingen over hem uit. Op de officiële website van Norwich, www.canaries.co.uk, stond: 'De veelbelovende tiener Gareth Bale maakte voor de rust gelijk met een sensationele vrije schop vanaf de 27 meter-lijn... een briljant schot dat de bovenhoek in krulde en dat voor Gallacher onmogelijk te stoppen was...'

Twee dagen voor kerst had Gareth weer een primeur, maar deze keer was hij er niet blij mee, want het was zijn eerste gele kaart voor onsportief gedrag in de in 3-3 eindigende wedstrijd tegen Sheffield Wednesday. Het was de eerste van vier gele kaarten in zijn eerste volledige seizoen.

Begin 2007 handhaafde Gareth zijn plek in de hoofdselectie van Southampton, want hij bleef goed presteren op de linker-vleugel, zowel aanvallend als verdedigend. Zijn prestaties vielen niet alleen zijn tegenstanders, maar ook de media op. De kranten zongen de lof van Gareth Bale, en zelfs de commentator van het BBC-programma *Match of the Day* liet zich meevoeren op de golf van euforie toen hij zei dat Bale goed genoeg was om naar Manchester United over te stappen.

Ook bij zijn eigen club bleef zijn talent niet onopgemerkt. ‘Gareth is goed opgeschoten in de afgelopen maanden en is ook wat zwaarder geworden,’ meende de toenmalige Saints-aanvoerder Claus Lundekvam. ‘Hij wordt gewoon steeds beter. Hij speelt alsof hij al jaren ervaring heeft en kan zo goed worden als hij zelf wil.’

Dat hij veel in zijn mars had, werd ook duidelijk in april 2007, toen de Football League hem uitriep tot Jonge Speler van het Jaar.

Op zoveel talent kwamen, zoals de Saints-supporters al vreesden, de onvermijdelijke roofdieren uit de Premier League af. Ferguson en United waren zeker geïnteresseerd, maar kwamen niet over de brug met klinkende munt, iets waar Sir Alex, zo zou een paar jaar later blijken, voor altijd spijt van zou krijgen.

Het waren Tottenham Hotspur en zijn toenmalige trainer Martin Jol die hun belangstelling met genoeg geld ondersteunden om in mei 2007 Southampton over de streep te trekken. In totaal speelde Gareth 45 keer voor Southampton en maakte hij vijf doelpunten voordat hij voor een startbedrag van 5 miljoen pond naar de Spurs verhuisde.

Zijn laatste wedstrijd voor de Saints was tegen Derby, waar-

bij Southampton een 2-1-nederlaag leed. Ironisch genoeg was dit hetzelfde elftal waartegen hij tien maanden eerder zijn eerste goal als profvoetballer had gescoord. Het was een wedstrijd die voor de Saints de opstap naar de Premier League had kunnen worden, namelijk de thuiswedstrijd in de halve finale van de play-offs in de Championship. Twee doelpunten van Steven Howard deden de dromen van de Saints echter in rook opgaan. Hun wanhoop werd zelfs nog groter toen Gareth na 56 minuten werd gewisseld omdat hij geblesseerd raakte. Hij verliet het St. Mary's Stadium later op krukken. Hij miste de uitwedstrijd in Pride Park, waarin Derby de finale van de play-offs bereikte door met 4-3 in strafschoppen te winnen, nadat de dappere Saints met hun 2-3-zege de totaalstand op 4-4 hadden gebracht.

Het was voor Gareth een triest afscheid van de Saints. In slechts tien korte maanden was hij uitgegroeid van een zeventienjarig talent met grote mogelijkheden tot een zeventienjarige die op weg was naar de Premier League, al was het niet bij Southampton.

Het was een dolle rit geweest voor de jongen die twee jaar eerder bijna van de opleiding bij de Saints was gestuurd, en het zou er niet rustiger op worden nu hij onderweg was naar zijn nieuwe thuisbasis White Hart Lane, in Noord-Londen.

Hot in Tottenham

20 Aangezien Manchester United ook op de loer lag, wist Tottenham dat er snel en doortastend moest worden onderhandeld als het Gareth Bale wilde binnenhalen. Zodoende stelden trainer Martin Jol en technisch directeur Damien Comolli in hoog tempo een pakket van tien miljoen pond samen om aan de Saints, en aan Gareth, duidelijk te maken dat ze serieus waren.

Terwijl United nog aarzelde, sloegen de Spurs spijkers met koppen en haalden de buit binnen. Gareth zette op 25 mei 2007 zijn handtekening onder een vierjarig contract, slechts enkele dagen nadat de jacht op zijn talent pas echt was geopend. ‘Gareth was onder de indruk van de Spurs en van het feit dat ze hem zo graag wilden. Dat is zeker waar,’ meldt een bron bij Tottenham. ‘Ze draaiden niet om de hete brij heen en hij waardeerde dat. Hij vond het een prettige club en was tevreden over hun aanbod.’

Het was een zware klap voor Fergie en United, en een mees-terzet van Tottenham. Ze hadden het grootste talent in het Britse voetbal binnengehaald, en nog wel op hun voorwaarden. De Spurs betaalden onmiddellijk de al eerder beloofde vijf miljoen pond en daar kwamen nog vervolgbetalingen bovenop zodat de kosten van de transfer konden stijgen tot tien miljoen pond.

Het was een koopje voor zo’n goede speler. Daarom hoefden ze er nauwelijks over na te denken. De Saints hadden waarschijnlijk meer kunnen eisen als eerste betaling, maar ze wisten ook dat Gareth contractueel nog slechts een jaar aan ze was verbonden en dat hij graag naar de Spurs wilde. Nadat de transferovereenkomst was getekend, zei hij: ‘Ik ben erg blij dat ik ga spelen voor